

Hlas je pro každého zásadní

Rozhovor s lektorem Howardem Lotkerem

Divadlo HoME existuje necelých 20 let. Na jakou inscenaci nejradši vzpomínáš?

Nejradši mám tu, se kterou jsme začínali a pořád ji hrajeme. Odehrává se u lidí doma a jmenuje se to Doma, At home. Pojednává o lidech, kteří tam bydlí. Je to takové hravé představení, které se snaží jakousi hrou a obrazy dostat do hloubky. Lidé, u kterých hrajeme, hrají s námi. Je to taková spolupráce. Majitelé spolupracují na výzkumu i představení.

Proč se divadlo jmenuje HoME?

Tady na východě je zvyk, že na základě úspěšného prvního představení se má pojmenovat soubor po prvním představení. Chtěl jsem to dodržet, ale At home mi přišlo příliš, takže proto HoME.

Jak by se inscenace divadla HoME daly popsat?

Je to performance, ale taky site-specific výzkum. Chtěl jsem, aby lidé začali přemýšlet o bydlení jinak. A taky je to odkaz na bytové divadlo. To mě inspirovalo. A přijde mi zajímavé a nové hrát o nich a s nimi.

Takže majitelé bytu nebo diváci se taky zapojují?

Občas se na nějakou scénu koukají, občas je to takové interaktivní, že musí třeba něco řešit v prostoru. Někdy musí něco řešit s předmětem. Každý je jiný a záleží taky na velikosti místnosti. Taky máme často instalace. Pamatuji si, že v jednom pražském bytě, kde jedna z našich postav, matka, byla řeznice, jsme v koupelně udělali instalaci s krví, masem a hlavou prasete. Dost to smrdělo (smích).

Jakým způsobem se vybírá, u koho se bude hrát?

Občas to bylo na základě toho, že nějací diváci nebo někdo, kdo o tom slyšel, tak si to vyžádali. Někdy se třeba přihlásil někdo z divadla a tak.

A máte v těch cizích prostorech i nějaké zkoušky?

Musíme mít domluvené, že potřebujeme přístup víc než

týden před představením, abychom si to tam zkusili. Potřebujeme taky pár dní na výzkum, který je na začátku. Majitelé tam nemusí být celou dobu, ale občas ano, abychom se mohli na něco zeptat nebo si zkusit. Snažíme se je taky vtahovat, aby to byla společná tvorba. Vždycky se rozhodneme spolu, co tam bude.

Nosíte si vlastní rekvizity nebo třeba světla?

To záleží. Ale většinou si třeba nemůžeme donést divadelní světla, protože jsou příliš velká a taky na jiné zásuvky. A stejně se to nehodí. Obvykle něco přineseme, něco přikoupíme, a taky často mají lidé doma něco, co se do toho třeba hodí.

Kdo obvykle bývá divákem?

Sousedé, příbuzní, kamarádi, a taky lidé z divadla nebo z festivalu. Záleží taky na tom, jací lidé jsou s tím v pohodě, že jim někdo neznámý přijde do bytu.

Z čeho vycházíš ve svém semináři, který se věnuje úhlům pohledu?

Ty úhly pohledu jsou výborné. Vycházím z Annie Bogart z USA, která studovala na NY University a učila se od Mary Overlie. Tanečnice, která má svoje viewpoints, které používá pro improvizaci, vytváření choreografie a pro práci se skupinou. V současném tanci je velmi známá a důležitá. A Annie se snaží využívat to samé pro divadlo.

dokončení na straně 10

Na poslední chvíli, ZUŠ Ostrov: Božena vs. Old Shatterhand

Témata z klasiky jsme vytáhli do extrému

Rozhovor se souborem

Jak vaše inscenace vznikala?

Zuzka: Vzniklo to tak, že pan učitel přišel s tímhle návrhem a nám se to líbilo, jelikož to bylo takové ztvárnění našeho humoru. Bylo to podobné nám, našemu stylu a líbilo se nám to. Potom jsme spolu začali tvořit a zjišťovat, jak je text geniální. Ze všech úhlů.

Jak dlouho jste na inscenaci pracovali?

Soubor: Rok, ani ne. Spíš třičtvrtě roku. Od září.

Z jaké předlohy vaše inscenace vychází?

Zuzka: Je to podle komiksu Ve stínu šumavských hvozdů.

Zachovali jste všechno z předlohy?

Bára: V podstatě jo. Jsou tam nějaké věci, od kterých jsme nakonec upustili, třeba tam byl Smetana. Něco jsme i zkrátali.

Zuzka: Pan učitel nám to vyšperkoval svými vtipy.

Co bylo třeba přidat?

Zuzka: Myslím si, že třeba z piva jsme udělali velké téma, které v předloze vlastně není. Začíná vyprávět v hospodě, toho se držíme, ale pak téma piva prolínáme i dál, protože nám to přišlo vhodné.

Pohráli jste si s rekvizitami, jak vás třeba napadlo využít lyžařské hůlky jako koně?

Terka: Přemýšleli jsme, jak dostat koně na pódium, a pak nám došlo, že to moc nejde, tak jsme přemýšleli, jak to udělat jinak.

Zuzka: Né, vždyť to byly jasné turistické hole, akorát nejsou turistické.

Bára: Ale chvíli jsme chtěli jezdit na kolech.

Inscenaci jste doplnili o živou hudbu, mají vybrané melodie nějaký konkrétní význam?

Jiří: Spíš jsme potřebovali vybrat melodie, které se budou hodit k situacím, takže tam není asi žádná přímá konkrétní souvislost, ale myslíme si, že ta hudba do toho seděla i tematicky.

Zuzka: Hledali jsme nějaké vhodné skladby.

Jiří: Ale třeba závěrečná Všichni jsou už v Mexiku je trochu ironická, protože vlastně do žádného Mexika nejede. Přišlo nám to fajn.

Jak pracujete s tématy, která se objevují v literárních klasikách, z kterých inscenace částečně vychází?

Zuzana: Každý si v tom najde něco, v těch starých klasikách. Něco, co sedí i na dnešní dobu. Bavili jsme se třeba o Babičce, že v té době byla v něčem revoluční. Božena Němcová byla hodně feministicky založená, takže do knihy dala určité náznaky svých názorů, ale my, nebo tedy ten komiks, je z toho vytahujeme ještě víc. Takže některá témata z klasiky jsou vytažená do extrému, dalo by se říct.

Co jste vy osobně chtěli inscenací předat?

Zuzka: Že se rádi se ukazujeme nazí (smích).

Terka: A rádi pijeme pivo (smích).

Honza: Napadá mě, že každý v sobě máme toho malého parchanta a občas je dobré ukázat světu, že tam je.

Kateřina Hartmanová

Karel na návštěvě

Inscenace Božena vs. Old Shatterhand rozehrála úterní ranní osazenstvo Mladé scény. Je to v něčem typický projekt odlehčeného nelam-si-s-tím-hlavu divadelnictví, které sází ze všeho nejvíc na bezprostřední nasazení, kontakt s publikem a přiznaně neumělé herectví. Je tu velký smysl pro trapno a sebeironii na scéně, ale naštěstí to není sebareparodie, jak se podobných revuálních frašek často stává. Nesetkáme se tu s pitvořením. Postavy berou samy sebe vážně, což je, myslím, často opomínaná kvalita situační zábavy. Navíc režijní zpracování rozhodně není chudé na nápady.

Pozoruhodná je i látka, kterou soubor ztvárňuje: Ve stínu šumavských hvozdů je unikátní české komiksové dílo, ceněné literární vědci. Kombinuje hned několik rysů, které se málokdy v této kombinaci nacházejí: literárně-historickou esej, senzační brakově-žánrové vyprávění (westernová detektivka), ovšem s poměrně komplikovanou narativní strukturou, a zdánlivě neadekvátní vizuální podobu. Při čtení komiksu je to pak právě vizuální stránka, která zásadním způsobem určuje tonalitu obsahu, což je v tomto případě podstatným zdrojem humoru: svět tu rozhodně není na první pohled parodický. Teprve po nějaké době čtení nám začne docházet, že čteme neheroický příběh, ironický, až absurdní. Dále se v kresbách vyskytuje velice podstatná rovina díla, totiž ta erotická.

Ostrovští inscenátoři se všeho toho, co do komiksu přináší vizuální stránka (polovina díla) vzdávají. Což nemusí být nutně výtka – inscenace o sobě ostatně nijak netvrdí, že je úplnou adaptací díla, což beztak neexistuje. Na druhou stranu je pravda, že bez nějakého alternativního ozvláštňení, které tu kromě samotné divadelní transpozice nezaznamenávám, je toto vyprávění nutně plošší. Scénografický vizuál, styl herectví i použité režijní prostředky od začátku poměrně jasně prozrazují, že tón tu bude ironický, takže tu moc žádnému překvapivému tření ploch nedochází.

Když ale nebudu hledat, co tu možná chybí, ale zaměřím se na to, co tu je, tak samozřejmě chci ocenit zvolený námět, který je sám o sobě neotřelý, ambiciózní a jednoznačně tím inscenaci vyvyšuje nad velice širokou řadu

nic neřešících feel-good divadelních srand, které třeba dělají dobrou věc, ale velice brzo upadnou v zapomnění pro svoji zaměnitelnost. Takhle si třeba budu pamatovat i Jěžíše, který si z krucifixu přihne pivečka, sebevědomé vystupování Boženy, osobitě nehereckého Alího Tefvíka a krásně komický trubadúřský duet, který je právě tím vtipný, že se o nic nesnaží, protože je zabraný do příjemně jednoduchého hraní na trupku a kytaru.

Lukáš Větévka

Jen tak lehce

Úterní probuzení s Old Shatterhandem, alias Kárlem a Boženou alias Barborou bylo velmi příjemné, osvěžující. Na tom jsme se všichni shodli. Bylo ukázkou toho, že i téma vážnější lze naservírovat sympatickou, srozumitelnou, a zároveň humornou a hravou formou.

Netušila jsem, že inscenace vychází z komiksu Stanislava Komárka, a že je docela možné, že se bájný zastánce Indiánů Karel May mohl eventuálně s ranou feministkou Boženou Němcovou setkat. Byť fiktivní, je to bezpochyby zajímavé setkání dvou rozmanitých osudů, dvou odlišných způsobů života a myšlení o světě. V odkaze na dobu, kdy (nejen) indiánské squaw byly jen přívěškem mužských hrdinů bez bázně a hany, jakýsi živý materiál k použití, zazněla sympaticky feministická nota. I když naturalismus, a osvobození těla od stísněných oděvů, který zde propaguje neohrožená Božena Němcová, si bezpochyby tenkrát sama protagonistka moc neuměla představit, machismus přetrvávající v příbězích a především myšlení mužů tálo do živého. To, že zůstává v každém muži ukryt malý chlapec, který si chce hrát a tvářit se jako hrdina, který nicméně potřebuje řád a laskavou ženskou ruku, která by se o něj starala, platí po staletí.

V představení jsou témata, spojená s psychologií dítěte a dorostu, resp. i s psychoanalýzou, která se sem dostává přes Sigmunda Freuda, prezentována s lehce ledabylým nadhledem. Vytváří punkový rámec společnosti, která je spoutaná mýty a pravidly (kdo nepije pivo, není Čech), zároveň ale pojmenovává i další prvky, spojené s českostí či čecháčkovskvím... To vše je nahlíženo z pohledu cizince (připomeňme představení Cestovatelky, kde se zcela jiným typem humoru uchopují téma českých zvláštností a národních mýtů opravdové cizinky). Stylizace představení, které neúnavně doprovází zvuk živé hudby (díky Vinnetouovi - Jiřímu Svačinovi, mocně dujícím do trubky a variující nejružnější známé popěvky), nás zatáhne do atmosféry českého venkova, ještě konzervativnějšího než město, vězícího v tradičních strukturách a předsudcích. Rázná paní Božena se ovšem s ničím nepáře a dá Károvi najevo, zač je toho v Čechách loket.

Zatímco v generačních představeních teenagerů zaznívaly problémy, týkající se střetu generací a vzájemného nepo-

rozumění, tady je téma pojato obecněji z pootočeného úhlu bez ohledu na generace... Chápe se feministického aspektu, a na bílém heterosexuálním muži (příčemž tato nálepka je lehce zpochybněna) nenachází nic dobrého. Je to právě on, kdo brání pokroku a „rájí“ na zemi, který by mohl přijít s nahotou a volností.

Formálně soubor využívá nejružnějších výrazových prostředků, které ne vždy působí sourodě, ale to v téhle skrumáži vůbec nevádí. Naopak, přidává jí grády. Příjemné vizuální gagy, které se tu objevují (nejvýrazněji ubíhající krajina při jízdě vlakem, vytvářená pohybujícími se herci, nebo fejková nahota protagonistů), jsou doplněny charakteristikami, které v detailech odhalují dět(in)skou podstatu přítomných mužů, kteří jako by po celý život pracně hledali svou identitu, i když společnost je bere jako hotové muže, strážce správných hodnot. Celkově tento rej na jevišti působí neučesaně, a to je dobře. Znamená to, že nemáme pocit „naučenosti“, ale naopak spontaneity. A u takového představení, kde je důležité nejen pobavení diváka, ale i otevírání nejružnějších témat, které ve společnosti vystrkují růžky, je tato forma velmi vítaná.

Jana Soprová

Slovomrak

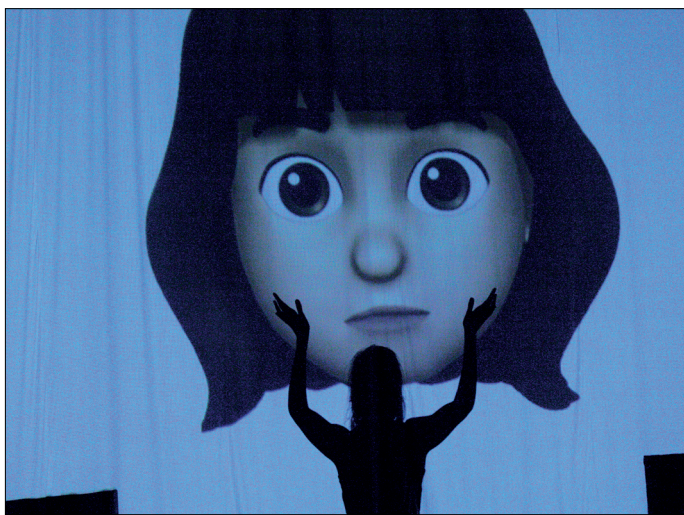
aneb divácký dojem z představení jedním slovem

chudák
ftipné
růžová hůlky
nahota
božena západ
oddechovka
western

KUKátko, ZUŠ Štítného, Praha 3: Giga-eight

Technika je budoucností divadla

Rozhovor se souborem

Co bylo první – projekce nebo pohyb?

Adéla: Projekce. Připravovali jsme původně pětiminutový formát pro mladší členy souboru - děti, aby měli možnost se s video mappingem a Laternou Magikou seznámit. Nejdřív jsme tedy vytvořili projekci a až poté jsme se dostali k pohybu. Některé pohybové části jsou improvizované.

Jak samotná projekce vznikala?

Matyáš: Projekce je tvořena z kompilátů videí, které jsme našli na internetu. Technické stránce představení se věnuji já. Byla to pro mne výzva, zabývám se více filmem, než divadlem, takže to pro mě byla zajímavá zkušenost. I když, nechci říct, že toho lituju, ale spousta nocí před představením byla bezesných.

Je náročné takovou projekci vytvořit?

Matyáš: Půjde mi, že projekce stále není dokončená, že by se pořád ještě dala vylepšovat. Vzhledem k tomu, že je představení závislé na technice, každá repríza v jiném prostoru, než jsme zvyklí, vyžaduje dlouhou přípravu. Včera jsme přípravami strávili hodinu, dnes další dvě. Projekci musím vždy znovu přetvářet dle podmínek

prostoru, v kterém hrajeme.

Adéla: Kvůli 15ti minutám (smích).

Co bylo hlavním impulsem k tvorbě představení Giga-eight?

Matyáš: Když jsme začínali představení tvořit, zrovna jsem četl knihu Homo deus, která se zabývala filozofií lidstva a moc mě zaujalo téma vznikajících a zanikajících civilizací. Loni jsme tu se souborem hráli představení Hra o čas, které se také zabývalo tématem cykličnosti a linearity. Rešerše k tomuto představení v nás zanechaly stopu a určitě se promítly do videomappingu k představení Giga-eight.

Adéla: Video mapping v původní verzi pro děti končil výbuchem bomby, zbytek jsme přidali až později.

Jak váš dvoučlenný soubor vznikl?

Adéla: Chodili jsme společně do dramaťáku a loni jsme všichni odmaturovali, ale my chtěli pokračovat.

Takže Matyáš se po maturitě vydal cestou filmu a techniky a Adéla se zajímá o fyzické divadlo?

Adéla: Nene, pohybovému divadlu, ani pohybu jsem se nikdy předtím technicky nevěnovala. K představení si hledám cestu skrze vnitřní prožitek, který se s každou reprízou mění. Samozřejmě mám určité „klíče“, podle kterých na jevišti jednám, ale to, jestli půjdu doprava nebo doleva je už otázka improvizace.

Mohla bys nám prozradit, s jakými „klíči“ nebo motivacemi na jeviště vstupuješ?

Matyáš: Teď řekneš svoje know how, měla bys za to chtít těžké peníze! (smích)

Adéla: Svou postavu mám spojenou s tématem lidství, pomocí projekce mnou pronikají dějiny i to, co svět zažívá, na což zase já zpětně reaguji.

Lákalo by vás věnovat se divadlu, které je propojené s technikou, i do budoucna? Zajímá vás interakce člověka a techniky?

Matyáš: Jasně! Myslím, že je to budoucnost divadla.
 Adéla: Byli jsme na představení Robot Radius v Laterně Magice, a to vlastně funguje na opačném principu – mim Radim Vizváry má na sobě po celém těle senzory, na které reaguje. Což je opačný princip, než ten náš – já reaguji na techniku, u Robota Radia reaguje technika na performerera. A to nás baví, propojovat věci.
 Matyáš: Áďa je spíš přes prožitek a já jsem spíš...
 Adéla: ... technická hlava.
 Matyáš: Ano, technická hlava. Potřebuji mít všechno přesně a Áďa tomu dodává ten život.

Veronika Zárubová

Člověk ztracený sám sobě

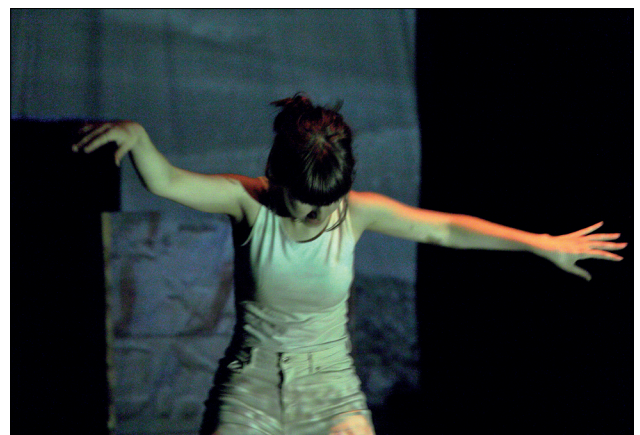
Na počátku vidíme ležící postavu dívky a ze dvou obrazovek na horizontu scény nás bedlivě pozorují oči. Jsou to její oči? Nebo spíše jakékoli lidské oči, sledující svět a život, který kolem probíhá? Jsou to živé oči, a přesto zprostředkované a zvětšené technologií, která je dnes pro nás samozřejmá. Bez ní už si svět nedokážeme představit, jakkoli se jí někdy usilovně bráníme. Prorůstá světem, který nás obklopuje. Možná, že je to jen sen dívky (závěrečná projekce zavřených očí by tomu nasvědčovala), kdy člověku před očima probíhají tisíce obrazů, podobné zábleskům ze spánkové fáze REM, ale i videím na TikToku. Člověk ztracený ve světě techniky a technologií, malý v poměru k obrovskému světu, bloudící v labyrintu podnětů a vizí, obrazů, které jej zahlcují.

Ale tahle dívka i v tomto bludišti světa a historie se snaží uchovat si svou integritu. I když v tomto světě vypadá jako pouhý stín na pozadí událostí. Tančí, vzpíná se ke světu, je individualitou, která se ztrácí a znovu vynořuje v záplavě střípků mozaiky světa. Inscenace kromě vztahu jednotlivce k celku připomíná i vztah člověka k zemi, kterou obývá. Zatímco tato dívka přináší do světa křehkost, subtilnost a krásu, jiní zemi naopak ničí. Připomínek je tu více než dost od Trojského koně až po velké války v průběhu celé historie. Ecce homo, chtělo by se zvolat, ale jako ozvěna nás zavalí digitální obraz, a na živého člověka nezbývá prostor. Je či není to pesimismus současnosti? Nebo spíše jen konstatování, kam se svět ubírá, a jaká nebezpečí nám hrozí? To ponechává inscenace na nás, včetně tichého apelu, abychom neztráceli svou lidskost.

Je sympatické, že soubor KUK ze ZUŠ z Prahy 3 se neustále pokouší experimentovat s tématy i formou, jak jsme se už několikrát přesvědčili i na tomto festivalu. A vystoupení Adély Červenkové a jejího spolupracovníka Matyáše Lady, který se postaral o vizuální kouzla, je jedním z dokladů této snahy. Tanec a pohybová kultura protagonistky, spíše tanečnice nežli herečky, je na úrovni. A nejsou v něm rušivé momenty. Obrazová stránka představení odpovídá dnešním trendům kdy se videomapping či videoprojekce stávají organickou součástí divadla.

Jistá odcizenost, která tento fakt provází, je zde funkční a logická. Jistě, dalo by se leccos dodat, leccos vynechat, ale berme tuto experimentální drobničku jako specifický pohled jedné tvůrčí dvojice, která vidí svět právě v těchto barvách a souvislostech.

Jana Soprová

Mezi tělem a sítí

Multi-mediální inscenace Giga-eight se v leccems vymykala zbytku programu letošní Mladé scény, a to nejen co do použitých prostředků, ale i v tématu, které sleduje. Pokud bych ho měl číst z programového anotace, je to „Člověk a dějiny světa...“, když ale vycházím z toho, co jsem viděl, soustředil bych se hlavně na motiv umělé inteligence, ke kterému inscenace dospívá někdy v polovině nebo v poslední třetině. Vedou mě k tomu právě i použité prostředky – digitální projekce, do které se jako stín promítá tanečnice, případně s ní jakoby soutěží o diváckou pozornost. A vzhledem ke vjemové přesile větší nou prohrává.

Také si ale uvědomuji, že je pro mě jednodušší se soustředit na konkrétní téma, nadto velice současné, spíše než se snažit pochopit nějaký vztah ke kosmickému celku. S tím bych úplně nevěděl, co si počít. Jednak pro tu rozpatost, také ale pro estetický styl, který mi ze začátku evokoval nějaký už lehce zaprášený školní program do 3D kina nebo planetária. Pak to byla evoluční opička, animace trojského koně (nevím vlastně, co tam dělal mýtus), film o křížáckých výpravách... Tak jsem si to celé předsadil jako dlouhý, vizuálně neucelený prolog. Bylo už tady něco, čeho jsem si měl všimnout? Něco o vztahu člověka a dějin? Obávám se, že jsem se prostě nechytнул. A na to, abych se jen ponořil do té široké perspektivy a nechal se unášet, to zase bylo málo strhující, málo úchvatné, málo technicky dokonalé, vychytané, kouzelné. To je asi bohužel nárok, který mám, když by mi mělo stačit se jen dívat na technologický vizuál, jehož obsah mě ničím nepřekvapuje.

S příchodem obrazů umělé inteligence se tento pocit proměnil. Začal mi tu vyvstávat nějaký obsah, který se rodil ne jen ze samotného videa, ale z propojení videa a tanečnice. Bylo to najednou zásadně jiné, než když například předtím tanečnice interagovala s animací u trojské brány. To jsem vnímal jako kouzlíčko. Tady, zejména u té interakce s obličejovým avatarem, vyvstávalo něco zajímavého. Byla tu přímá konfrontace živého a neživého. Najednou dává smysl, proč se dívám zrovna na digitální projekci a na živou tanečnici vedle ní. A začaly mi naskakovat významové cesty k úvahám, ale také konkrétní představy, třeba že tanečnice je, a nebo se teď stává androidem. (Což,

chápu, je asi trochu senzacechtivé.)

Nejpůsobivějším prvkem nakonec ale stejně zůstávají oči. Jsou konkrétní – ale zároveň velice nejednoznačné. Na rozdíl od zbytku projekcí mi neukazují věc pro ni samotnou (chápu, že tam nejsou proto, že se budeme zabývat lidskými očmi), mají nějakou funkci, kterou lze tušit a luštit. Jsou znakem stejně jako konkrétní částí konkrétního těla. Respektive (sic!) jejím digitálním obrazem.

Lukáš Větvka

*Slovomrak
aneb divácký dojem z představení jedním slovem*

chaos
OCI
přehlčení
zajímavé obraz
tanec gigarealita
virtuální

Jsem svojí postavou jen z části

Rozhovor se souborem K.A.П.E.Ц., Člověk v tísní, Plzeň

Jak dlouho žijete v Plzni?

Olivia: 1 rok a 3 měsíce

Diana: Více než rok.

Veronika: Rok a pět měsíců.

Věnovaly jste se divadlu i na Ukrajině?

Olivia: Když jsem byla malá (bylo mi 8 let), půl roku jsem chodila do dramaťáku, ale potom jsem přešla na jiný sport. (smích)

Sport?

Olivia: Hobby!

Diana: Divadlu ne, ale 4 roky jsem zpívala.

Veronika: Na Ukrajině jsem studovala filmovou školu.

Co je typické pro planetu Plzeň?

Olivia: Pivo.

Nika: Rock.

Diana: Veselí lidé.

Malý princ se v příběhu postupně sblíží s liškou, ale chvíli to trvá – musí si lišku nejdříve ochočit. Co vám usnadňuje sblížení se s Českem?

Olivia: Lidi, kamarádi, rodina. Když jsem přijela, bylo pro mne Česko cizí, ale teď je blíže mému srdci. A mám ráda zdejší přírodu i architektura.

Diana: Moc mi pomohl divadelní kroužek, kde jsem se naučila lépe mluvit česky.

Nika: Milí lidé, kamarádi, rodina, příroda.

Co vás přivedlo k tématu představení?

Olivia: Původně jsme chtěli dělat představení o nás, našich osobnostech a odlišnostech. Potom se nám tam přidal Malý princ – kromě toho, že se jedná o klasiku, byl Malý princ ve stejné situaci jako my – my jsme cestovatelky, Malý princ cestuje a hledá domov.

Diana: Ano, cestujeme po světě a hledáme místo, kde bychom se cítily komfortně, stejně jako Malý princ.

Nika: Chtěli jsme také mluvit o nás, o tom jak vyrůstáme.

Je pro vás obtížné zůstat po dobu celého představení „v roli“, když je ten příběh tak silně autobiografický?

Olivia: Z části jsem svojí postavou, ale ne ve všem. Baví mne být v roli na půl. Není lehké vytvořit postavu pro lidi zajímavou. Moje postava má stejné chtění jako já.

Nika: Obtížné to není vůbec, protože to nejsem já. Nebo jsem, ale jen z části.

Veronika Zárubová

Výsledková listina Mladé scény 2023

Lektorský sbor ve složení Jiřina Lhotská, Viktorie Čermáková a Vít Malota udělil na celostátní přehlídce studentských divadelních souboru Mladá scéna 2023 tato ocenění:

Divadelnímu souboru Poslední nakonec, ZUŠ Mladá Boleslav, za inscenaci Valpuržina noc rave

Divadelnímu souboru Stopa Liberec za inscenaci Koleje beze smyslu

Divadelnímu souboru K.A.П.Е.Ц. při Člověku v tísní, Plzeň, za působivé zpracování osobní výpovědi v inscenaci Мандрівники (Cestovatelky)

Tanečnímu a pohybovému studiu Magdaléna, Rychnov u Jablonce nad Nisou, za synergii tématu, pohybu a obrazu v inscenaci Maagal

Matěji Výbornému z Mostu za precizní pohybové vyjádření osobního tématu v inscenaci Okamžikoka

Divadelnímu souboru Prostě Hanka, ZUŠ Žamberk, za nadhled, vtip a osobitost v inscenaci Případ s hejkalem

Divadelnímu souboru KUKátko, ZUŠ Štítného, Praha, za audiovizuální zpracování inscenace Giga-eight

Divadelnímu souboru Drama v hlavě, ZUŠ Šternberk, za upřímné a odvážné uchopení tématu v inscenaci Její srdce také bilo

Divadelnímu souboru SUD, České Budějovice, za hereckou a režijní práci v inscenaci Songy

Divadelnímu souboru Červiven, Krnov, za upřímnou jevištní výpověď v inscenaci Kéž by

Divadelnímu souboru PolarOID, Polárka, Brno, za invenční přístup v inscenaci Digitální domorodci

Lektorský sbor nominuje na Jiráskův Hronov soubor:

Poslední nakonec, ZUŠ Mladá Boleslav, s inscenací Valpuržina noc rave

Lektorský sbor doporučuje na Jiráskův Hronov soubory:

K.A.П.Е.Ц. při Člověku v tísní, Plzeň, s inscenací Мандрівники (Cestovatelky)

StopaLiberec s inscenací Koleje beze smyslu

Taneční a pohybové studium Magdaléna, Rychnov u Jablonce nad Nisou, s inscenací Maagal

Matěje Výborného z Mostu s inscenací Okamžikoka

Jakým úhlem pohledu se nejraději díváš?

Asi kombinovaným. Architektura a tempo.

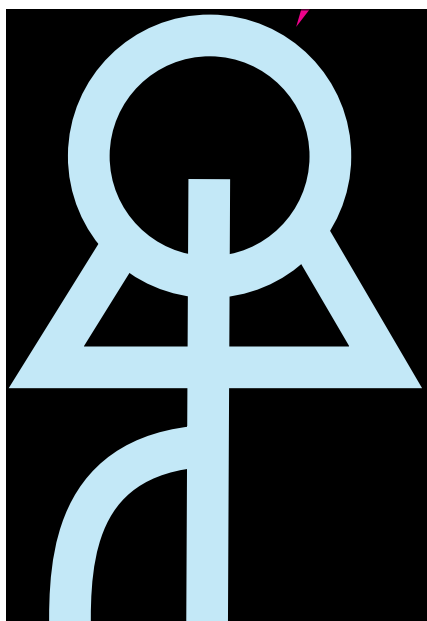
V poslední době jsi začal pracovat také s technikami hlasu. Co tě k tomu vedlo?

Hlas je pro každého zásadní. Někdo má talent od přírody nebo od Boha, někdo zase ne. Taky mám svoje problémy. Mám silný, hlasitý hlas, ale když ho používám moc vysoko, nebo mluvím dlouho, tak mě to vyčerpá. Takže nemůžu dlouhodobě křičet nebo zpívat. Takže jsem chtěl najít nějakou techniku taky pro sebe. Mám svůj dar a mám i svoje problémy. Ale to jsem zjistil až třeba po 15 letech ve sboru. Vždycky jsme se učili, jak hlas používat jako postavy, ale ve zpěvu, pro zpěváky jsem to nikdy nezažil. A myslím, že to mě trochu blokovalo. V 45 letech jsem nakonec přestal na veřejnosti zpívat a mrzelo mě to. A proto jsem začal hledat nějakou techniku a našel jsem.

Jak se jmenuje technika, kterou používáš?

Technika Roye Harta. On začal dělat výzkumy tělem, víc zaměřené na představitost. A založil dokonce i svoje divadlo. Po válce byl velmi traumatizovaný. Dělal tam nosiče nosítek pro raněné a slyšel své přátele křičet. A slyšel ten křik i potom, v hlavě. Takže si řekl, že zkusí vytvořit ty stejné hlasy, které slyší. V podstatě se věnoval takové hlasové terapii sama sebe. A dokázal ty zvuky vytvořit, měl katarzi a pomohlo mu to.

Kateřina Hartmanová

ANKETA: Co tě uspává?

Kuba: „Ty.“

Míša: „Hodina fyziky.“

Honza: „Dlouhé dokumenty.“

Dan: „Cesty vlakem nebo autobusem.“

Terka: „Přednášky.“

Lukáš: „Filmy o vesmíru v planetáriu.“

Adam: „Přehnaně odborná zpětná vazba.“

Anonym: „Divadlo.“

Honza: „Můj učitel elektroniky Ing. Jiří Ledvina.“

ptala se Kateřina Hartmanová

Je vzácné být tam, kde je
Mick Jagger amatérského divadla

je vzácné být tam, kde je
hromada mladých divadelníků

je vzácné být na Mladé scéně
kde je tak dobře, tak dobře

držím se svého oběhu,
jednou za rok doběhnu:

21. - 25. června 2024

Kdo páchá Mladou na Malý?

Veronika Zárubová, Kateřina Hartmanová, Kvido Lotrek, Vítek Zborník, Jana Soprová, Lukáš Větévka, David Slížek a další.

[Neprochází jazikowou koregtúrou...](#)